

Arrest

nr. 246 701 van 22 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 augustus 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 oktober 2019 meldt verzoeker zich aan bij de stad Antwerpen om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

Op 17 december 2019 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de registratie van de wettelijke samenwoning.

Op 14 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 september 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: C., M.
geboortedatum: (...)1990
geboorteplaats: Conakry
nationaliteit: Guinee*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Het feit dat betrokkene de minderjarige kinderen van zijn partner wilt erkennen geeft hem evenmin recht op verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Op 2 september 2020 doet verzoeker de aangifte van een prenatale erkenning.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Guinee.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij gaf verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien zij de toegelaten dagen van verblijf heeft overschreden. Men heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Eerst en vooral wordt er vermeld dat de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd werd. Ondanks deze weigering onderhoudt het koppel nog steeds een duurzame relatie en wonen zij nog steeds samen.

De weigering van de registratie verandert niets aan dit feit.

Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd omwille van het feit dat het interview niet kon doorgaan gezien er geen tolk voorzien was. Verzoeker spreekt nl. een zeldzame dialect m.n. Malinké. Hiervan zijn geen beëdigde tolken waardoor het voor hen niet mogelijk was om een tolk te voorzien.

Naar aanleiding van de afspraak i.v.m. de erkenning van het ongeboort kind werd de stad hiervan verwittigd en zullen zij een kennis nemen die het dialect machtig is en mag tolken.

Dit doet geen afbreuk aan de duurzaamheid van de relatie van verzoeker en zijn partner.

Hiermee werd niet de minste rekening gehouden. Hiervan wordt zelfs geen melding gemaakt, ondanks dat zij duidelijk op de hoogte zijn van de weigering van de wettelijke samenwoning.

Dat uit het dossier wel degelijk afgeleid kan worden dat verzoeker een gezin vormt met mevrouw K. en dat hun ongeboort kind er belang bij heeft dat verzoeker samen met zijn partner in België verblijft.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een grondige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het EVRM! Er wordt niets onderzocht.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Het geheel van bovenstaande argumenten getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is zeer onredelijk van verwerende partij om een bevel om het grondgebied af te leveren zonder het effectieve gezinsleven van verzoeker mee op te nemen in de beoordeling zowel dit met zijn partner, hun ongeboren kind en zijn pluskinderen.

Verzoeker werd voor het afleveren van het bevel niet gehoord. De bedoeling van deze hoorplicht is om de redenen van verzoeker m.b.t. een eventueel bevel te achterhalen, doch wanneer men weigert dit verhoor te laten plaatsvinden, kan men ook geen rekening houden met de eventuele argumenten van verzoeker.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Deze praktijk, het niet horen, is zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar!

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat dit duidelijk een tekortkoming uitmaakt van de motiveringsverplichting die wel degelijk vereist dat de beslissing gedragen wordt door draagkrachtige motieven.

Het niet onderzoeken van de individuele en specifieke situatie van verzoeker om dan te komen tot het besluit dat het in het belang van het ongeboren kind is dat men terugkeert naar Guinee is geheel onzorgvuldig en schendt tevens de motiveringsverplichting. Dat het verstorend effect op de belangen van het ongeboren kind wel degelijk hadden moeten worden onderzocht en dat dit in casu niet gebeurd is. Dat men stelt dat verzoeker de minderjarige kinderen van zijn partner wenst te erkennen, doch dat men niets motiveert over het ongeboren kind van het koppel. Indien men verzoeker had gehoord voor het afleveren van het bevel, had hij dit kunnen meedelen.

Hierdoor kan men aannemen dat de motivering van het bevel niet volstaat en het dossier onzorgvuldig werd behandeld.

Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde geeft aan dat hij niet in het bezit is van een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn persoonlijke situatie en met het geheel van de omstandigheden van dit dossier voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het weze herhaald dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker stelt dat het niet is omdat de registratie van de wettelijke samenwoning werd geweigerd dat hij en zijn partner geen duurzame relatie hebben. Ze wonen nog steeds samen. De registratie is

bovendien geweigerd omdat het interview niet kon doorgaan daar er geen tolk was voorzien. Dit neemt niet weg dat hij een duurzame relatie onderhoudt. Verzoeker wijst tevens op zijn ongebooren kind die er belang bij heeft dat hij, samen met zijn partner, in België verblijft. In de bestreden beslissing is geen grondige afweging gemaakt van zijn familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers familieleven het volgende gemotiveerd:

“Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Het feit dat betrokkene de minderjarige kinderen van zijn partner wilt erkennen geeft hem evenmin recht op verblijf.”

Waar verzoeker stelt dat er enkel wordt verwezen naar de weigering van de wettelijke samenwoning gaat hij eraan voorbij dat tevens wordt gemotiveerd over zijn samenwoning met zijn partner en haar minderjarige kinderen. De verwerende partij stelt uitdrukkelijk dat de samenwoning geen automatisch recht op verblijf geeft, dat de scheiding slechts tijdelijk is en dat de eventuele erkenning van de minderjarige kinderen hem evenmin recht geeft op een verblijf. In weerwil van verzoekers betoog heeft de verwerende partij weldegelijk rekening gehouden met de samenwoning met zijn partner en haar minderjarige kinderen. Waar verzoeker verwijst naar zijn ongebooren kind stelt de Raad vast dat verzoeker op 2 september 2020 aangifte heeft gedaan van een prenatale erkenning. De verwerende partij kon echter op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, met name op 14 augustus 2020 geen rekening houden met voormelde aangifte aangezien hij er geen kennis van had. De Raad dient zich om de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen te plaatsen op het ogenblik van het treffen van de beslissing. Verzoeker kan aldus de verwerende partij bezwaarlijk verwijten op moment van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met de aangifte van het ongebooren kind, nu hij er geen kennis van had.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er geen rekening is gehouden met verzoekers persoonlijke situatie, meer bepaald met zijn familieleven. Uit de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat weldegelijk rekening werd gehouden met het door verzoeker aangehaalde gezinsleven. De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Voor de bespreking van artikel 8 van het EVRM wordt verwezen naar het derde middel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal worden van COVID-19.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Guinee.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM.

Verzoeker heeft immers in België een veilig onderkomen. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in de armoede terechtkomen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden, zeker gelet op de zwangerschap van zijn partner.”

2.4 Er wordt vooreerst opgemerkt dat de bestreden beslissing inderdaad een terugkeerverplichting inhoudt, maar geen terugleidingsbeslissing bevat en dat verzoeker niet wordt vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Daarnaast merkt de Raad op dat de huidige maatregelen in verband met de coronacrisis die in België gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De Raad merkt op dat, mocht de verwerende partij op een bepaald ogenblik overgaan tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, zij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoeker beperkt zich in het middel tot de bewering dat hij schrik heeft slachtoffer te worden van Covid-19 en dat hij in zijn land van herkomst in de armoede zal terechtkomen. De Raad herhaalt dat verzoeker niet wordt vastgehouden, dat er momenteel geen gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is voorzien en dat de verwerende partij in voorkomend geval alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen die op dat ogenblik gelden.

Het verbod op niet-essentiële verplaatsingen is overigens inmiddels opgeheven. Bovendien verhinderen de maatregelen die in het kader van COVID-19 zijn genomen niet dat personen terugkeren naar het land van herkomst of het land alwaar zij een verblijfsrecht genieten. Verzoeker toont niet aan dat ingevolge coronamaatregelen het voor hem onmogelijk zou zijn om gevolg te geven aan de bestreden beslissing. Verzoeker kan bovendien, indien hij van mening is dat een terugkeer naar Guinee niet mogelijk is door coronamaatregelen, om een verlenging van de termijn verzoeken met toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, als zijn vrijwillig vertrek niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn om het grondgebied te verlaten. Waar verzoeker stelt dat hij vreest in armoede terecht te komen beperkt hij zijn betoog tot een loutere bewering zonder begin van bewijs.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij als gevolg van de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat verzoeker bovendien meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: “Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Deze familie, bestaande uit verzoeker, zijn partner, het ongeborn kind alsook de minderjarige kinderen van zijn partner uit een vorige relatie. Ze vormen samen een hecht gezin in de zin van artikel 8 EVRM en aldus dient dit te worden beschermd.

Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient men rekening te houden met een aantal relevante factoren waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding t.a.v. elkaar. Dit laatste kan aangetoond worden door het samen hebben van kinderen, (arrest Grant, EHRM, nr. 10606/07 van 8 januari 2009)

De prenatale erkenning van het ongeborn kind is een begin van bewijs van de duurzame relatie die verzoeker met zijn partner onderhoudt. Hiermee werd niet de minste rekening gehouden.

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat de relatie van het koppel standvastig en duurzaam is. Zij hebben reeds een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd. Bovendien is de partner zwanger van hun eerste kind.

Verzoeker heeft tevens het nodige gedaan om over te gaan tot prenatale erkenning.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Guinee. In België heeft hij een netwerk bestaande uit zijn partner en zijn pluskinderen. Hij staat ondertussen mee in voor de zorg en steun van haar minderjarige kinderen uit een vorige relatie.

Ook heeft zijn partner een voltijdse tewerkstelling. Zij kan verzoeker dan ook niet volgen indien hij het land dient te verlaten. Zij dient enkel het beste voor haar in haar achterhoofd te houden, doch ook deze van haar minderjarige kinderen. Zij hebben hier nl. een leven uitgebouwd en zij zou hen uit hun vertrouwde omgeving wegrukken, indien zij verzoeker zou moeten volgen.

De belangen van verzoeker wegen wel degelijk zwaar op tegen de nadelen. Dat in onderhavig dossier geen belangenafweging werd gemaakt en dat dit alles een ernstige schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind\ het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. ”

De belangen van het "ongeboren" kind dienen steeds vooropgezet te worden!

De partner van verzoeker is momenteel in verwachting van hun eerste kind. Het is in het belang van het ongeboren kind dat verzoeker niet dient terug te keren naar Guinee aangezien dit een onevenredige schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM en van het recht om de vader te kennen, zijnde dhr. C.A.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

“ Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it. ”

(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(Eigen markering)

Uw Raad erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van alle kinderen een essentiële overweging moeten vormen. Uw Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK,

waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van het ongeboren kind dat de vader in België kan blijven omdat een terugkeer naar Guinee onrechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor het ongeboren kind en aldus dient de bijlage 13 vernietigd te worden."

2.6 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst op zijn gezinsleven met zijn partner met wie hij samenwoont.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94).

Zowel de stabiele *de facto* partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “gezinsleven” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Er wordt opgemerkt dat het samenwonen een belangrijk element kan zijn maar niet determinerend is, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Verzoeker wijst op het samenwonen met zijn partner, de intentie om haar kinderen te erkennen en de aangifte van zijn ongeboort kind. Los van de vraag of deze elementen voldoende zijn om zoals verzoeker stelt een duurzame relatie aan te tonen, dient de Raad op te merken dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt over de relatie van verzoeker als volgt gemotiveerd:

“Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Het feit dat betrokkene de minderjarige kinderen van zijn partner wilt erkennen geeft hem evenmin recht op verblijf.

(...)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Vooreerst merkt de Raad op dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven op 23 juli 2020 met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet: *“wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”*. De verwerende partij stelt daarbij in de bestreden beslissing vast dat verzoeker niet over een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument beschikt. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Aldus stelt de verwerende partij op 14 augustus 2020 terecht vast dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. Het feit dat verzoeker samenwoont met zijn partner en haar kinderen doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing immers vast dat de samenwoning geen automatisch recht op verblijf geeft. Evenmin geeft het feit dat hij de minderjarige kinderen van zijn partner wil erkennen hem automatisch een recht op verblijf.

Verzoeker wist of behoorde te weten dat zij op 14 augustus 2020 zijn gezinsleven met zijn partner in België uitbouwde tijdens illegaal verblijf in het Rijk aangezien hij niet over een geldig visum beschikt. Verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*).

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn samenwoonst gaat hij voorbij aan het motief dat de samenwoonst en de intentie om de kinderen van zijn partner te erkennen hem geen automatisch recht op een verblijf geeft. Waar verzoeker erop wijst dat hij aangifte heeft gedaan van zijn ongeborn kind, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing evenwel dateert van 14 augustus 2020. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met gebeurtenissen die dateren van na het nemen van deze beslissing. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de samenwoonst en intentie om de kinderen te erkennen hem *“niet automatisch recht op een verblijf”* geven.

De verwerende partij motiveert verder het volgende: *“dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”* De verwerende partij stelt aldus dat het bestreden bevel geen beëindiging van de familiale relaties tot gevolg heeft maar dat het louter gaat over een eventuele tijdelijke verwijdering. Nu blijkt dat verzoeker na het nemen van de bestreden beslissing aangifte van zijn ongeborn kind heeft gedaan staat het hem eventueel vrij om een gezinshereniging aan te vragen in zijn land van herkomst. Dergelijke aanvraag is aan een behandelingstermijn onderworpen doch heeft niet tot gevolg dat de partner eveneens zich dient te ‘vestigen’ in Guinee. De verwerende partij stelt enkel dat de tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. De tijdelijke scheiding verhindert verzoeker niet contact te onderhouden met zijn partner en haar kinderen in België.

Wat het ongeborn kind betreft, wordt vastgesteld dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een ‘gezinleven’ (cf. EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, § 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM was er bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen sprake van het bestaan van een gezinleven met het nog ongeborn kind. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet wanneer de geboorte van het kind wordt voorzien. Ook uit de stukken in bijlage van het verzoekschrift blijkt niet wat de uiterekende datum van de geboorte is. Ter terechtzitting wordt evenmin aangegeven dat het kind ondertussen geboren zou zijn. Verzoekers opmerkingen over het belang van het ongeborn kind, doen bijgevolg in deze stand van het geding niet ter zake.

Ook wat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wordt opgemerkt dat met het hoger belang van het nog ongeborn kind geen rekening kan worden gehouden, zodat verzoeker zich niet dienstig op dit artikel kan beroepen wat het ongeborn kind betreft. Ten aanzien van de kinderen van zijn partner merkt de Raad op dat de intentie om ze te erkennen niet volstaat om aan te tonen dat het hoger belang van de kinderen van zijn partner wordt geschonden bij een tijdelijke terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst. Los van de vraag of verzoeker wel aantoont dat hij een affectieve band heeft met de kinderen van zijn partner toont hij in ieder geval geen juridische band aan. Verzoeker toont niet aan dat de vader van deze kinderen niet meer aanwezig zou zijn of niet meer ook voor deze kinderen zou zorgen. Bovendien is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat de scheiding slechts tijdelijk zal zijn. Verzoeker heeft de mogelijkheid om vanuit het buitenland een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van zijn partner of zijn kind en er werd hem geen inreisverbod opgelegd. Evenmin wordt verzoeker verhindert het contact met de kinderen van zijn partner te onderhouden tijdens zijn verblijf in het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker voert ten slotte nog de schending aan van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25

november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) omdat het niet in het belang is van zijn ongebooren kind dat hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst en dat zijn kind recht heeft op regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders.

Daargelaten de vraag of artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, stelt de Raad vooreerst vast dat de bestreden beslissing geen beslissing is die zijn ongebooren kind betreft. Door de bestreden beslissing worden er geen kinderen van hun ouders gescheiden: verzoeker heeft geen juridische band met de kinderen van zijn partner en de situatie van zijn (ongeboren) kind is de Raad niet bekend gemaakt. Bijgevolg kan verzoeker deze bepaling van het Kinderrechtenverdrag en van het Handvest *in casu* niet met goed gevolg aanvoeren.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN